

SZÁRAZ MIKLÓS GYÖRGY

Sör és gesztenyepüré

(REGÉNYRÉSZLET)

Úgy zuhogott, hogy szinte porzott, sercegett. A presszó teraszának piros-fehér csíkos ponyvája alatt ültünk, és ha lehunytam a szemem, olyan volt, mintha körülöttem óriási serpenyőkben szalonnát pirítának. Időnként újabb és újabb szalonnadarabokat dobtak a serpenyőkbe, és tudtam, hogy olyankor autóbusz vagy teherautó gurul az úttesten. Úgy rémlik, hosszú percekig ültünk szótlánul, jól esett csöndben lenni és hallgatni, mert fáradt voltam, hiszen hajnalban keltem, a délelőttöt vonaton töltöttem, és jó volt az is, hogy a zivatar elmosta a hőséget, és újra levegőt lehetett venni, újra anyaga és íze, zamata volt a levegőnek. A lakásomban feltámadt hullá meg sem kérdezett, gesztenyepürét és ásványvizet kért nekem, magának pedig három káposztás rétest meg egy pohár sört rendelt, aztán aggályosan megkérdezte a pincérnőtől, hogy vajon édes-e a tejszínhab, mert ő egészen biztos benne, hogy a hölgy – aki én voltam volt – csak az édes tejszínhabot szereti, és nem tudom, honnan tudta – nem azt, hogy az édes tejszínhabot szeretem, mert ez átlátszó fogás, hiszen aki szereti a tejszínhabot, az mindenki édesen szereti, és melyik nő nem szereti a tejszínhabot? –, nem tudom, hogyan találta ki, hogy a gesztenyepüré a kedven-cem. Ráadásul ebben még kényes is vagyok, mert a nagyfi olyan gesztenyepüréket csinált, hogy bármelyik cukrásznő megnyalta volna utána az ujját. Azokhoz a nagyfi féle gesztenyepürékhez mi magunk szedtük a gesztenyét, mert odahaza, a városunktól nem messze, az Ökörhegy egyik déli völgyecskéjében, ahol négyszáz éve még a város sáfránykertjei húzódtak, abban a Sajóparti kis völgyben az 1800-as évek elején egy szép kis gesztenyeligetet telepítettek, és tíz éve, amikor én még gyerek voltam, a ligetből már csak hét hatalmas, megfeketült törzsű fa állt, de akkoriban már kevesen tartották számon, csak a város legrégebb lakói ismerték őket, és akik tudtak róluk, azok nem verték nagydobra, hallgattak, mint a sír, csak a családban örökítették tovább, hogy merre keresendő a fák, és ebben nem volt különbség magyar, német vagy szlovák családok közt, mert a város régi családjai ebben – és sok másban is – nem szlovákok, németek, magyarok, hanem elsősorban lokálpatrióták voltak, így a hét fa termése elegendő volt a mi kis városunk ínycsemegek, mi pedig, az apu és a nagyfi, minden ősön kijártunk oda, az eldugott völgyecskebe gesztenyét szedni, aztán a magunk szedte gesztenyéből a nagyfi olyan pürét csinált, amilyet a piaci vagy bolti gesztenyéből nem lehet csinálni, de a pincérnő ezt

nem tudta, így bízást gondolhatta, az ő gesztenyepüréjük a legfinomabb a világon, és azt is gondolta, mert rám nézett – nem úgy, ahogy a pincérnök szoktak, laposan a fél méteres fekete szempillájuk alól, hanem úgy nézett, hogy tágra nyílt a szeme, szépen egyenesen nézett, látszott, hogy lát is, hogy valóban engem lát, és az a fiatal, csinos pincérnök kíváncsinak és kedvesnek látszott, jól megnézett magának, és nem lehettem neki ellenszenves, mert mosolygott –, aztán előbb az égnek fordította, majd lehunyta a nagy barna szemét, és ez azt jelentette, hogy csak ne féljek semmit, hogy majd meglátom, milyen mesés, milyen királyi az ő tejszínhabjuk meg gesztenyepüréjük, még cuppantott is egyet az összeillesztett öt ujjá hegyére, végül annyit mondott, szinte csak nyögte, hogy „Mmmm!”, aztán újra kinyitotta a szemét, az én feltámadt hullámnak a véres ingére nézett, a köténye zsebéből elővett néhány papírszalvétát, odaadta őket a feltámadottnak, majd besétált a helyiségbe. Mi pedig ismét csendben voltunk, hallgattam, hogy sül és serceg a falnyi embernek is elegendő szalonna, figyeltem a szakadó esőben szaladó embereket, akik a fejükre húzták a zakójukat meg a trikójukat, néhány idősebb hölgy lassan közeledett a járda közepén, mindőjük egy-egy kiskutya pórázát markolta, vidámak voltak, tarkák, kövérek és nagyhangúak, akár egy baromfiudvar, ahová kukoricaszemeket szórnak, nevetgéltek, kotkodácsoltak, mindegyiküknek nejlonszatyor volt a fején, mindenféle színes ábrákkal meg feliratokkal, úgy állt a fejükön a zacskó, mint a szakácsok magas fővege, mert ahogy a fejükbe húzták, bennük szorult a levegő, és azok a nejlonszatyrok kifeszültek, mint egy-egy kis hirdetőoszlop, és azokon a kis hirdetőoszlopokon cigarettareklámok voltak, cowboyok meg terepjáró autók, az egyikén meg egy gyönyörű meztelen csaj, fejen állva mosolygott, a háttérben, kék ég előtt fejen álltak a pálmafák, az öreg hölgyek lassan, döcögve vonultak a papucsaikban meg a magas sarkú pántos szandáljaikban, az eső rájuk tapasztotta a tarka, virágmintás trikóikat, és látszott, hogy ezek a hetven meg nyolcvan éves nénik nem hordanak melltartót, hogy a hasukig, a köldökükig lóg a mellük, és hogy egyik másikuknak akkora mellbimbója van, mint egy tepertős pogácsa, és elgondolkodtam rajta, hogy milyen jó nekik, hogy mennyire szabadok, és bármilyen csúnyák is, nekik van igazuk, hogy ilyen fesztelenek, hogy nem szégyellik, nem rejtegetik a csúnyságukat, hanem szinte kérkednek vele, annyira szeretik az életet, annyira tudnak és mernek élni, mert a nagy otthon soha nem mert volna ilyen holmikat felvenni, azt mondta volna, hogy frivol, és ezekre az esőben pácolt, félig átlátszó trikójú nénikre nem is tudom, mit mondott volna, mert a nagy, ha kimozdult otthonról, mindig fekete vagy sötétbarna szoknyákban, fekete vagy sötétkék kardigánokban járt, fekete volt a kabátja meg a kendője is, pedig a nagy valamikor meztelen éjszakai fürdőzést rendezett a barátnőivel meg a barátaival a tavon, de amikor ezt felhánytorgattam neki, akkor csak mosolygott.

– Mindennek megvan a maga ideje – mondta. – Akkor szép voltam, friss és fiatal. Valamikor!

Az apu is megszólalt: – Mindennek megvan az ideje – motyogta elgondolkodva. – Lőrinc is belepisál a dinnyébe, nem igaz?

Látszott, hogy az apu azt sem tudja, mit beszél, mert csak úgy fél füllel volt jelen, mert valójában valami orvosi hírt bámult a tévében, a nagyfi mégis felhúzta az orrát, és elvonult a szobájába. Mert a nagyfi képtelen volt megbarátkozni a korával. Annyira rossz viszonyban volt a saját öreg testével, hogy még egy világosabb fejkendőre is azt mondta, frivol. Azt meg aztán igazán nem tudom, mit mondott volna ezekre a kutyafalkával felvonuló, csaknem félmeztelenül viháncoló nénikre. Talán jobban megbotráncozott volna rajtuk, mint azon, hogy én, aki csak most érkeztem meg Budapestre, máris egy frissen feláradt, véres hullával ülök egy presszó teraszán. Én viszont azon voltam felháborodva, hogy az a tetszhalott rám sem néz, illetve csak néha suhan át rajtam a tekintete. Végül úgy döntöttem, hogy valójában nagyon is szívesen legeltetné rajtam a szemét, csak méltóságból és tapintatból tesz úgy, mintha minden figyelmét lekötne a vértől csatagos inge. Összehajtogatta, egy pocsolójában kissé megtunkolta a papírszalvétát, és nekilátott kidörgölni a vért az ingéből. Nemigen sikerült neki, csak maszatolta és kenegette a vért. Közben az idős hölgyek már ott vonultak mellettünk, és ők nagyon élvezték az esőt, csak a kiskutyáik nem élvezték, csapzottan és ázottan dideregtek, igyekeztek volna haza, egészen megfeszültek a pórázaik, ahogy húzták volna hazafelé a gazdáikat, de semmi esélyük nem volt, mert apró, hurkaszerű tacskók meg dagadt pincsik voltak, és egy olyan szöcskelábú, egérfejű mexikói kiskutya, úgyhogy nem tudták húzni a gazdijaikat, csak a pórázokat tudták kifeszíteni, és az idős hölgyek sorban, mintha előre megbeszélték volna, ugyanolyan időközönként felrikoltottak, hogy – Bobby!, Mucus!, Samantha!, Sissi! –, de a kutyák a fülük botját sem mozdították, csak húzták továbbra is a pórázaikat, és ahogy a hölgyek elvonultak mellettünk, hallottam, hogy arról folyik a csevej, hogy kinek, mikor, hogyan maradt abba a menzese, és vihorásztak és káráltak és kotkodácsolnak, kiabáltak, hogy BobbyMucusSamanthaSissi!, és az én hullám olyan igyekezettel dörgölte az ingéből a vért, hogy apró hurkákra mállott szét a kezében a papírszalvéta, és nemcsak az inge, de az orra is véres volt, és egyszer csak azt vettem észre, hogy előveszem a zsebkendőmet, a szépen vasalt, vászonból készült zsebkendőmet, megnyálazom a sarkát, átnyúlok az asztal fölött és ledörgölöm az orráról az odaszáradt vért, aztán visszaülök a székemre, és akkor meg ő hajol át az asztalon, kiveszi a kezemből a maszatos zsebkendőt, gyűrögeti, az inge zsebébe dugja, hogy majd kimosva adja vissza, morogja, én meg azt mondom, hogy az inget mielőbb áztassa be hideg vízbe, és újra csönd lesz, nagyon jó, hogy nem akar beledumálni a földbe, hogy nem érzi azt, hogy mindenáron beszélnie kell, mert fáradt is vagyok meg idegen is, az külön jó,

hogy magázódunk, mert az több lépés távolságot is jelent, meg valami pikáns ízt ad ennek az amúgy is érdekes találkozásnak, és a pincérnő hozza az italainkat meg a süteményeinket, barátságosan mosolyog, a gesztenyepürén annyi tejszínhab van, hogy lecsurog az üvegkehely talpára, és a mosolygós pincérnő rámkacsint, aztán a megboldogultra pislant és felszívódik, a megboldogult meg csak morog, hogy ez az ő szerencséje, most biztosan arra gondolok, hogy ő valami kemény gyerek, valami izomagyú szörnyeteg, aki a fogmosópoharában is bészből ütőket tart fogkefe helyett, holott csak szerencsétlen alkat, időnként elered az orra vére, néha akkor is elered, ha az orrát fújja, és hogy néz az ki, ha tíz perc ismeretség után ő most így véresen kéri meg a kezemet, ne is tiltakozzak, semmi értelme, ő nem akar engem győzködni, idővel magamtól is rájövök, hogy igaza van, mert ő tudja, az első pillanatban megérezte, hogy én leszek a felesége.

Amíg beszélt, én a kiskanállal lapátolgattam befelé a szájamba a gesztenyepüré falatokat, és igyekeztem úgy lapátolgatni, hogy minden falatnyi pürének jó nagy hósapkája legyen. Amikor elhallgatott, felnéztem, ő is engem bámult, aztán elkapta rólam a tekintetét, két ujjal felcsippentette az egyik rétesét, elátotta a száját, majd gyorsan mégis inkább letette, és felemelte a sörét.

Mosolyognom kellett ezen a suta leánykérésen, de az apu intelmei is eszembe jutottak.

„Akkor hát itt most engem etetnek? – gondoltam. – Lépre csalni igyekeznek? Elhúzzák előttem a mézes madzagot? Aminek nem szabad bedőlni? Mostan kivetették volna rám a hálót? Kiakasztották a légyapírt? Amire illenék rástartolnom, mint méhecskének az illatos réti virágra? Hogy aztán menthetetlenül odaragadjak? Hát hülye ez a fiú? Vagy engem néz hülyének?”

De azért elnevettem magam, mert eszembe jutott a nagyfi, ahogyan a légyapírt felerősíti a kamra lámpájának üvegkarimájára. Mert a nagyfi olyan megátalkodott arckifejezéssel, olyan ádázul gonosz képpel, mindenre elszántan akasztotta fel azon a nem is olyan régi-régi nyáron a légyapírt, ahogy a megörögött vadászó állítja fel a csapdát, az illúziótlan és kiábrándító, ámde célszerű dróthurkot, és az apu kevés dolgot utált úgy, mint azt a papírdobozkából kicsavarható, lelógatható, enyves papírcsíkot, a „gyilokragacsot”, ahogy az apu nevezte, amelyen állandóan legyenek, szúnyogok, lepkék billegették pilledten a szárnyukat vagy a lábaikat, attól függően, hogy mijük ragadt bele a csálóka illatot árasztó, mézzel kevert halenyvbe. Gombostűfejnyi muslincák pöttyözték azt a ragacsos szalagot, néha ott zúgott-búgott rajta keservesen, egyre gyöngébben, egyre lemondóbban egy-egy méhecske vagy darázs is, és a szerencsétlenek, amíg el nem fáradtak, meg nem törtek, ezek olyan igyekezettel próbáltak volna szabadulni, hogy időnként meglengették, meghimbálták a lámpabúráról lecsüngő szalagot, aminek a végén, súly gyanánt, egy karton-

papír hengerecske volt. A nagyinak, ha meglátta a berregő-zúgó méhecskéket vagy darazsakat, kegyetlen fény villant a szemében.

– Na ugye! – mondta kárörvendőn, s a kezét dörzsölgette. – Kellett neked torkoskodni!? A más kamrájában dűlni!? A más vagyoniában tobzódni!? Megérdemelted! Úgy kell neked!

Az apu viszont ezt már nem nézhette. Ő, aki nap nap után nyílt sebeket varrt be, aki szilánkosra tört csontokat illesztgetett helyre, aki már-már anynyira tisztelte az életet, mint valami buddhista szerzetes, hát az apu nem állhatta a méhecskéék és darazsak kétségbeesett zúgását-búgását, és nem is ült tétlenül, kitrappolt a kamrába, és elkezdte menteni a szerencsétleneket.

– Csak az ösztönüknek, a programjuknak engedelmessékednek – dörmögte az apu. – És egy rendes, becsületes kamrában nem számíthatnának efféle, biológiai csapdának minősíthető, alattomos fegyverre!

És az apu hörgött meg morgott, mert a gusztustalan és alattomos légyapapír az ujjához, az ingéhez, a hajába ragadt, rátekeredett a fülkagylójára, és a méhecskéket meg darazsakat persze sosem sikerült kiszabadítania, hanem csak még jobban beleragadtak abba a kulimászba, és az apu csúnyán káromkodott, mígnem egyszer az egyik halálraítélt darázs, miközben az apu kiszabadítani igyekezett, megcsípte az orrát, pont az orra hegyét, és az apu még védekezni sem tudott, mert a légyapapír ráragadt a homlokára, és éppen az orra előtt lógott le, és mindkét keze már korábban hozzáragadt feljebb a papírhoz, úgyhogy az apu úgy állt a kamra közepén, a hokedlin, mintha felakasztotta volna magát a légyapapírral a lámpára, ott állt lábujjhegyen, mindkét keze a feje fölött, a légyapapírhoz ragadva, az orra is a légyapapírhoz ragadva, és akkor az apu olyan ocsmányul káromkodott, hogy a nagyfi egyszerűen nem bírta tovább.

– Édes fiam, neked olyan ocsmány a pofád – mondta felháborodottan az apunak –, annyira kimondhatatlanul ocsmány, hogy felfordul tőled a gyomrom!

És akkor az apu – aki addig még bírta valahogy, nem rángatta el a kezét az enyves papírtól, nem rángatta a fejét, mert félt, hogy leveri, leszaggatja a lámpa-ernyőt is –, hát akkor az apu sem bírta tovább.

– Igen!? – kérdezte halkán és baljósan. – Hát akkor bassza meg a mama a kurva, kibaszott légyapapírját!!

És az apu nem állt meg itt, nem elégedett meg ennyivel, mert ha az apu belekezdett valamibe, hát az bele volt kezdve, az aztán meg volt csinálva, az be is lett fejezve, mert az apu nem szerette az ímmel-ámmal, fél szívvel végzett kon-tár munkát, így hát a nagyfi befogta a fülét, sarkon fordult és halálra váltan beszaladt a szobába, mert az apu megmarkolta a légyapapírt, a darazsat, a lámpa-ernyőt, a villanydrótot, a villanykörtét, és az egész miskulanciát üvöltve belevágta a kamrapolcon sorakozó befőttes- és uborkás- és lekváros- és málnaszörpös üvegekbe, és közben a Jóistennek azt a szerszámját emlegette, ami minden

férfiembernek a legfontosabb a világon, és az apu azt a kényes szerszámot, ami talán magának a Mindenhatónak is különös becsében áll, a legváltozatosabb emberi és állati kórok pontosan körülírt tüneteivel látta el, a lámpaernyő pedig szilánkokra zúzódott, a villanykörte szétduzzant, két ötliteres uborkásüveg pozdorjává tört, három málnaszörpös palack elrepedt, a mennyezetből kiszakadt a lámpa vezetéke, az apu pedig dermedten állt, nézte a művét, nézte a földön a málnaszörp tócsáiban az uborkákat meg a tormadarabokat, a kapor savanyított virágrozettáját, nézte, hogyan csöpörészik a polcokról a málnaszörp, hogyan lóg a mennyezetről a kitépelt drót csonkja, hogyan csillog, sziporkázik mindenütt a milliárd üvegszilánk, és az apu mégcsak meg sem menekült, mert a szőrös karjára rácsavarodott a dögtetemekkel teli légypapír, a nyakára rátekeredett a mennyezetből kiszakadt lámpa vezetéke, és akkor a nagyfi újra bedugta a fejét a kamrába, megcsóválta a fejét, már-már mondott is valamit, de akkor az apu ránézett, és olyan bárgyún és szelíden nézett, mint egy esze-hagyott tömeggyilkos, mire a nagyfi gyorsan csak annyit mondott, hogy ő most átszalad a Plaththékhoz, mert tegnap pucolták be a kapualjukat, és megkérdi a Sárít, hogy nem maradt-e valamicske malter meg cement meg mész.

- Szaladjon, mama - bólintott ábrándosan az apu. - Szaladjon csak. Az nagyon jó lesz. - Aztán előbb a karjára nézett, majd rám. Magához intett. Kezembe nyomta a szőrös karjára szorosán rácsavarodott légypapír végét.

- Gyerünk! - mondta. - Mintha sebtapasz volna!

Úgy körülcsavarodott az a ronda ragacs a karján, hogy láttam, egy rántással nem tudom letépni.

- Két nekifutásból, rendben?

Az apu csak bólintott, és én két határozott, gyors rántással tökéletesen szórtelenítettem az apu jobb karját.

Hárman három napig tüsténkedtünk, amíg sikerült helyrehoznunk az apu által lerombolt kamrát, és a nagyfi aranyos volt, igazán sokat segített, valósággal imádták egymást az apuval, és a harmadik nap delén már olyan volt a kamra, mint rendesen, és amikor elégedetten szemléltük a munkánk eredményét, akkor a nagyfi sarkon fordult, úgy szedegette a lábát, mintha a tej futna a tűzhelyen, nemsokára visszatért, kezében az ismerős forma papírdoboz, a lámpa alá tette a karosszéket, felkapaszkodott rá, pipiskedve az ernyő szélére erősítette a dobozt, majd egyetlen mozdulattal kirántotta az enyves szalagot. Aztán hátra, közénk lépett, kicsit oldalt billentette a fejét, úgy csodálta a mézes illatú, ocsmány szalagot, az apunak meg kiguvadt a szeme a megdöbbenéstől, de a nagyfi olyan őszintén, olyan igazi megkönnyebbüléssel sóhajtott fel: - Na, most tényleg kész! -, hogy az apu inkább semmit sem szólt, és nekem mindez végigfutott az agyamon, és el is nevettem magam, amikor ott, a presszó teraszán az a frissen feltámadott, véres hulla megkérte a kezemet, és megint eszembe jutottak az apu intelmei, csakhogy az apu intelmei anyagtalanok vol-

tak, nem volt szaguk és nem volt színiük, csak szavak voltak, itt viszont szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna, és az esőnek igazi nyár szaga volt, erős, semmihez sem hasonlítható nyári zuhé szaga, verte a ponyvát, csattogott a járdán, a vastag zsinórokként aláhulló víz szüntelen remegésben tartotta a hatalmas platánok levelét, az autók kerekei úgy sercegetek, mint forró zsírban a szalonna, de az apu intelmei nem sercegetek és nem volt ázott föld szaguk sem, és különben is csupa-csupa mindennapos, hihető dolgokról – kábítószerről, kocsmázásról, teherbe esésről, betörőkről, zsebtolvajokról, maffiózókról –, nem pedig feltámadó véres hullák leánykéréséről szóltak.

Elnevettem magam. Szégyenszemre egy csöppet sem zavart, hogy ez az orrvérzős hulla házassági ajánlatokkal ostromol, de abban azért nem hittem, hogy tíz perc alatt bele lehessen szeretni valakibe. Még ha az a valaki én volnék is! Az viszont mellette szólt, hogy olyan embernek látszott, mint a pincérnő. Olyannak, aki látja a másik embert. Akit érdekelnek az emberek. Hogy is mondta, miként óvott az apu!? Aki ápoltnak és figyelmesnek, értelmesnek meg udvariasnak látszik, az a leggyanúsabb! Merthogy manapság a nagyvárosokban az udvarias és intelligens és érzékeny emberek nyúzottnak, bárdolatlanoknak és ápolatlanoknak látszanak, és minél inkább rendezett külsőt mutat valaki, annál jobban vigyázni kell vele.

„Az apu logikája szerint a srác irtó gyanús! Hiszen műveltnek, értelmesnek és érdeklődőnek látszik. Annak mutatja magát. De mellette szól a véres orra meg a véres inge.”

Lenyeltem egy nagy lapátnyi hósapkás gesztenyepürét, és azt mondtam neki, hogy előbb csak mesélje el szépen, hogyan is került az én lakásomba, aztán majd megfontolás tárgyává teszem a dolgot.

A mese elég valószínűtlenül hangzott. De talán éppen a valóságatlansága tette olyan hihetővé, hogy lassan-lassan minden kételyem eloszlott. Sőt, már-már boldog voltam, hogy az én önjelölt párom ismeri az otthonom történetét, hogy megtudhatom tőle, kiféle-miféle szerzetek tengődtek korábban a falai között. Az összes lakót ismerte, aki az elmúlt években a lakásban megfordult.

– Nagy ügy! – mondta. – Három lakója volt. Az első egy homokos srác. Ő szúrta ki és ő hozatta rendbe a romjaiból. Aztán meg is vette az önkormányzattól. Miután meghalt, két táncos lány költözött be. Mindkettő vegyes tüzelésű.

– Micsoda?! – nevettem el magam a gesztenyepürém fölött.

– Pontosan az, amire gondol – mondta akkor az én önjelölt párom, az én jövődöbelim, és már nem bírta tovább, szájához emelte a korsóját, lehuntya a szemét, és hosszú, nyugodt kortyokban, egy szuszra felhajtotta a sört, majd előbb visszatette az üres korsót az asztalra, s csak azután nyitotta ki a szemét. Bocsánatkérően nézett rám, kicsit zihált a megerőltetéstől, de végül megadóan mesélni kezdett. Elmondta, amit jól tudtam, hogy az a langyos srác, a lakásom

első tulajdonosa profi revütáncos volt, elmondta azt is, amit nem tudtam, hogy a tánc mellett fényképezni is nagyon szeretett, és elmondta, hogy ők ketten éppen a fényképezés miatt futottak össze egy ködös hajnalon. Előző este ugyanis mindkettőjüknek az az ötlete támadt, hogy hajnali felhőket, kéményeket, cserepeket, háztetőket fényképeznek. Egymásról mit sem tudva keltek fel hajnali négykor, betöltötték a masinájukat, aztán elindultak a sziporkázó ködben és párában úszó tetőkre. Egymásról mit sem tudva bandukoltak fel egy-egy lépcsőházban a padlásajtóig, botorkáltak keresztül a padlásterén, másztak ki a tetőre, és indultak el az ezüst- és aranysziporkázású derengésben, indultak el a kémények közt tekergőző keskeny ösvényeken, a kéményseprők korhatag deszkajárdáin egymással szemben, hogy aztán az egyik tetőn egymásba botoljanak. És a találkozásuk annyira valószínűtlen volt ott fenn a magasban, a hajnali város fölött, a szűk és korhatag gyilokjárón, hogy rögtön barátságot kötöttek.

- Hogyan halt meg?

- A karomban - sandított rám az én poraiból feltámadott kérőm, és elnevette magát. - És ez ráadásul igaz. Hasraesett a jégen. Korizni voltunk három táncos lánnyal. A Moulin-ból. És elvágódott a jégpályán. Eltaknyolt, és beverte a halántékát. A korcsolyám sarkába.

Bambán nézett, de én még bambább képet vághattam, mert amikor újra rám pillantott, elnevette magát, majd bevallotta, hogy előző éjjel iszonyatosan sokat vedelt a haverjaival, és most hasogat a feje, ráadásul úgy érzi magát, mintha meggyilkolta volna a saját öccsét, pedig nincs is testvére, aztán visszakanyarodott a kéményseprők magasban tekergőző gyilokjáróira, és elmesélte, hogy egy többmillió nagyváros fölött a legsötétebb téli éjszakán is varázslatos fények lebegnek, tavasszal meg nyáron pedig egyenesen tündérik ezek a derengő, illanó, lebegő fények, mert egy ilyen nagyváros soha nem zár tökéletesen, állandóan szivárog valahol, ereszt a menny felé, olyan, mint a léggömb, akármilyen szorosan is kötőd el, reggelre mindig leereszt, mert egy ekkora köröngeteg fölött mindig vannak rések, hézagok, ahol elcsurog, csöpög, kiszivárog, elszökik valamennyi fény, és ez a fény földöntúli ragyogássá áll össze a felhők alatt, a tetők fölött, mert a padlások és cserepek magasából az utcai osztorlámpák felülről látszanak, csak a lefelé szórt fényük látszik, az utcák, terek fényei, a neonreklámok, az autók fényoszórói és a lakások világos ablakai, ez a mérhetetlen, töméntelen fényhulladék mind-mind egyetlen hatalmas, színesen sugárzó gömbsátorra, sugárzó fényféltekévé áll össze, és azon a nyári korahajnalon az ég derengése, a köd sziporkázása még varázslatosabbá tette a véletlen találkozást, ami amúgy is elég különleges volt ott a házhegyek cseréppel fődött csúcsai között, ahol kerubok, szárnyaló angyalok, pegazusok és taltos paripák röpítette harci szekerek sejlettek fel majd tűntek el újra és újra a gomolygó, szeszélyesen lebegő, meg-megringó és foszlányaira szakadozó ködben.

– Olyan ott fent – nézett rám a kérőm, és a szeme csillogott, mint a fekete olajbogyó –, olyan, mint a megelevenedett mitológia. Sziporkázó, selymes és sejtelmes fény. Ördögpfák, kigyúrt atlaszok, pegazusok, szatírok. Az elegáns bérházak kupoláinak tetejéről elrugaszkodó, szárnyas sarujú hermészek, pufók cupidók. A homlokzatok lenről sosem látott szoborcsoportjai. Mozdulataikba belekövült, sóbálvánnyá dermedt alakok. Mint Dante poklában vagy a purgatóriumban. Pokol és menny közt félúton, gomolygó felhők közt. Ott fent, szitáló ködben, kormos kémények erdejében, antennaligetek és kupoladombok közt, a kéményseprők gyilokjáróin valódi, életre szóló barátságot kötöttünk. Én meg az a buzi fiú.

Ismerhették, mint a rossz pénzt, csak a fejét kellett kicsit tekergetnie, és a pincér csaj hozta is az újabb korsó sört.

– Szerettem azt a fiút – morogta a kérőm, és a kiskanalam nyelével az ingére száradt vért piszkálta. – Voltak vágyai. Volt elképzelése a világról. Hát, nem lett valami hosszú barátság.

Megmarkolta a korsót, rám mosolygott.

– Régebben sokat csavarogtam a háztetőkön – mondta. – Elmeséljem egy kalandomat?

Nem várt választ, de azért bólintottam. Éreztem, hogy szeret mesélni. Azt nem tudtam, hogy mindig, mindenkinek szeret-e. Nekem szeretett. És tudtam, hogy igazat mond, mert amikor arról a sziporkázó és ködös régi hajnalról beszélt, amikor a lakásom első tulajdonosával megismerkedett, már akkor láttam, hogy valójában nincs is itt velem, nincs itt a sülő szalonnaként sercegő nyári záporban, nincs itt a presszó teraszán, a piros-fehér csíkos nagy ponyva alatt, mert ahogy mesél, visszaröppen a kéményei és kupolái közé, ahol jól érzi magát, és jó volt hallgatni a meséjét, a kalandját arról is, hogy miként tekergett egyszer régen az éjszakai nagyváros fölött, de az a nagyváros nem Budapest, hanem Prága volt.

Mindez akkoriban esett, mondta, amikor Prága még nem volt ennyire kifényesítve, ilyen németesen kiglancolva, amikor még mállott a házakról a vakolat, amikor még egy korona alatt volt a korsó sör ára, akkor ők egyszer nagyon-nagyon be találtak mártani, már reggel elkezdték a Bonaparte sörözőben, jó korán kezdtek, mint mindig, a várból ereszkedtek lefelé, szépen gyalogosan, mert Prágában csak úgy érdemes, bandukoltak a Károly-híd felé, és először mindig a Bonapartéba tértek be az első gyógysöröcskére, aztán odábbálltak valami kopott vendéglőbe, ahol knédlit reggeliztek fűszeres vadasmártással, aztán szépen ráérősen elkezdtek körözni, hogy ne maradjon ki egyetlen kocsmá sem, és azt ma már nem is tudja, hogy éppen hol voltak, csak azt tudja, hogy késő éjszaka volt már, és ők valamelyik macskához, tigrishez vagy lóhoz címzett kocsmá első emeleti nagytermében ültek az ablaknál, amikor észrevették, hogy a szemközti járdán két fekete kabátos, fekete kalapos, pajeszos zsidó támasztja

a falat, kezükben korsó, és akkor ketten, ő meg az egyik barátja, kiszakadtak a társaságból, szálni való, naiv segítőkészségtől vezérelve levonultak a zsidókhoz, két amerikai chászidhoz, apához és fiához, akik – gyorsan kiderült – kelet-európai zsidó emlékhelyeket és temetőket jártak sorra, és az is gyorsan kiderült, kevés dolog hiányzik az életükből, de bizonyosan nem két részeg magyar góji segítsége, mégis különösebb megindultság nélkül, bölcs és barátságos – vagy csak elnéző? – mosollyal vették tudomásul, hogy az élet kiszámíthatatlan, minden megtörténhet, így hát fel is jegyezték noteszükbé, amit nem tudtak, hogy az egyik legősbibb és legszebb magyar temetőben, a Házsongárdban, ami Erdély fővárosában, a magyar Jeruzsálemben, azaz Kolozsvárott keresendő, ott egy igen-igen szép zsidó temető van, és akkor feloldódott kicsit a hűvös és elegáns távolságtartásuk, ami egyébként érthető is volt olyan részeg alakokkal szemben, akik az eszmecsere után félig telt söröskorsóval a kezükben kapaszkodtak fel a közelben magasodó óriásdarura, hogy aztán fentről, az iszonyatos magasból lógázzák a lábukat, bámulják az alant elterülő „arany” Prágát, és az én kérőm elmesélte, hogy ő és a barátja arról elmélkedtek ott a darun, az éjszakai Prága langyos egében áztatva a lábukat, azon meditáltak nekikomrodva, hogy milyen szerencsések vagyunk mi itt Közép-Európában, csupa „aranyas” meg „kincses” meg „hírös” városunk van, csupa „kis Athén”-unk meg „kálvinista Róma”-nk, hogy nincs egyetlenegy „kis Moszkva”-nk vagy Konstantinápolyunk sem, és nekünk magyaroknak elég baj a nagy szerencsében, hogy a városaink felét elvették tőlünk Trianonban, elvették az erdélyi és felvidéki „magyar Athén”-okat, ilyen bús-borongós gondolatok lebegtek őket körül, lógázták a lábukat a szédítő magasban, irigyelték Prágát, irigyelték a cseheket, hogy mindig mindent megúsztak a hegyeik közt, megúszták a tatárokat, megúszták a törököt is, míg mi három évszázadon át tusakodtunk velük, míg aztán el is vérzett bele Mátyás reneszánsz, gazdag országa, hogy miniket teljesen kivérettettek a mohamedán birodalom évszázadokon át nem lanyhuló hadjáratai, hogy ugyan Achilleuszhoz és Hektórhoz hasonló roppant hőseink, Hunyadyjaink, Kinizsijeink, Zrínyijeink, Dobóink, Jurisicsaink, Szondiaink voltak, hogy a mi hősiességünk tiszteletére zúgnak hatodfélszáz esztendeje a keresztény világban delente a harangok, de mit érünk vele?, inkább zúgnának az angolok tiszteletére, viszont volnánk mi hatvan millióan, ahogy ötszáz esztendeje éppen ugyanannyian is voltunk, mint az angolok, csak akkor még sokkal gazdagabbak voltunk náluk, európai El'dorado voltunk, aztán kétszáz év alatt kivérettünk, mint a vasárnapi csirke. Ott lógázták a lábukat a magasban, Prága fűszeres, éjszakai fényeiben, mondta az én véres ingű kérőm, és irigyelték a cseheket, hogy törököt csak cirkuszban láttak. És azért is sajgott a szívük, azért is nagyon irigyelték a cseheket, mert nekik nem gyilkolták le az országukat, ahogyan Magyarországot Trianonban lemészárolták a nagyhatalmak, de legesleginkább talán azért irigyelték a cseheket, hogy olyan világhírű,

zamos és keserű söreik vannak, amilyen nekünk, magyaroknak egyetlenegy sem maradt, talán sosem is volt, és ezen aztán annyira nekibúsultak, hogy el is indultak, leereszkedtek az isteni magasságból, alászálltak a földi pokol bugyraiba, a füstös, nyüzsgő kocsmákba, magyarán kapaszkodtak egy újabb korsó pilseniért, budweiserért vagy staropramenért, négykézláb visszamásztak a daru gémjéről az oszlopára, a két üres korsót elhelyezték a kezelőfülkéjében, a vezérlőpultra, majd megindultak lefelé, vissza Prágába, ahol akkoriban, mesélte a kérőm, városszerte metróépítkezések folytak, a belváros közepén kráternyi árkok tátongtak a terek helyén, és ezeket a kráternyi árkokat úgy vették körül az emeletes bérházak, mint a Grand Canyon sziklafalai a Colorado folyó völgyét, és a nagy bérházak fel voltak állványozva, és az állványzatok tetején derékvastagságú, ezüstszerű csővezetékek futottak, talán vizet, olajat vagy gázt szállítottak a metróépítkezések ösvilági krátereibe, és az én feltámadottam meg a barátja az ég magasából nem ereszkedtek le a földre, hanem átkapaszkodtak az egyik ház állványzatára, feltornázták magukat az állványok tetejére, és fél éjszaka ott csavarogtak, ott kószáltak a magasban, a derékvastagságú, ezüstösen tekerdő csőkígyó mentén barangolva be az éjszakai várost, egyik pillanatról a másikra elillant a fejükből a szesz, az alkohol borongós, nehéz gőze, helyette gyermeki mámor, a mesék titokzatos bódulata ragadta őket magával, hatalmas Zeusz- és Júnófejek, erkélyeket hordozó izomkolosszusok előtt botorkáltak az állványzatok örült magasában, ott grasszáltak az ablakokat díszítő kecskeszakállas szatírok, vgyori ördögpfókák, klasszikus görög portrék előtt, amik lentről olyan megszokottak, hogy nem is igen venni őket észre, ott fent viszont hatalmasak, aránytalanok, mint Goethe grandiózus gipszóriásai, a klasszikus szobrok felnagyított másolatai, a weimári Gólemek, de őket ez nem zavarta, élvezték, hogy minden felborult, hogy az egész világ megbolondult, minden a feje tetejére állt, összezavarodott, elvesztette saját nézőpontját és arányait, bekukucskáltak a legfelső emeletek, padlásszobák ablakain, holdas, meleg nyári éj volt, olyan késő – hajnali kettő vagy talán három –, hogy a legtöbb lakásban sötétség honolt, a nyitott ablakokon kihallatszott az ébresztőórák ketyegése, az alvók lélegzése, itt-ott égett csak egy-egy dolgozó- vagy olvasólámpa fénye, és ahogy árnyként suhantak ott fenn, az erkélyek, ablakpárkányok, omlatag vakolatdíszek, csálé redőnyök, esőcsatornák, cserepek és kémények magasában, egy padlásszoba nyitott ablakában japán köntösbe bújt, szőke lányt pillantottak meg. Legendás arany Prága megtestesülését. Két-három virágcserep közt könyökölt, mozdulatlanul, tágra nyílt szemmel bámulta a holdat. Bús, kék köntöse kissé szétnyílt, megrogytak az aranyszállal szótt, tarka pagodák, felsejlett a holdfényben fehér keble, és az én kérőm meg a barátja pisszenni sem mertek, kijózanodva lapultak ott fent az irdatlan magasban, a sörök kába gőze elszállt, másfajta mámor, idegen báj kerítette hatalmába őket, moccanni sem mertek, nehogy megtörjék a varázst, nehogy a szép szőke cseh lány meg-

ijedjen tőlük, szerelmesen lapultak egy szatír hámló orrához, és amikor a lány elfordította arcát a Holdról, egyenesen felénk nézett, de nem láthatott semmit a káprázattól, aztán hozzászokott a szeme a sötéthez, és látták, hogy látja őket, összebb húzta mellén a köntöst, lassan behajtotta az ablakot, de nem mozdult, ott maradt, nézte, ahogy az állványon, a csókió mellett, óvatosan araszolnak előre, és az ablak elé érve megálltak, az én leendő kérőm pusztit nyomott a mutatóujja hegyére, aztán azt a pusztit, mint egy kis matricát, az ujj hegyéről az ablaküvegre ragasztotta, a lány pedig elmosolyodott, újra kinyitotta az ablakot, tartotta az arcát, hogy ne az üvegre, hanem ragassza csak szépen az arcára a pusztit, és az a szép szőke lány még a szemét is lehunyta, és az én feltámadottam, az én véres ingű kérőm az ujj hegyével odaragasztotta, de nem az arcára, hanem a szájára, az ajka közepére ragasztotta a pusztit, és akkor az a cseh lány csücsörített is a szájával, aztán kinyitotta a szemét, megint mosolygott, a nyelvcskéje hegyével megnyalta picinykét az ajkát, aztán *psszt!* intett az ujjával, és bent a szobában tényleg szundikált valaki, egy derékig kitakarózott fiú feküdt odabent, annak a szép lánynak az ágyában, és akkor a lány pusztit nyomott a saját mutatóujja hegyére, most az én leendő kérőm hunyta be a szemét, talán még csücsörített is az ajkával, és a lány az ujj hegyét a szájához érintette, és amikor a kérőm újra kinyitotta a szemét, akkor gyorsan ledobta a köntösét a földre, fehér teste libbenő káprázatként, lidércként sejlett fel a holdfényben egy pillanatra, de már az ágyban is volt, kuncogva bújt el az alvó fiú mögött, és akkor az a cseh fiú – aki talán meg sem születhetett volna, ha Nándorfehérvár, Temesvár, Buda, Eger és Szigetvár helyett Olmützöt, Pilsent, Hradec Královét, Prágát, Liberecet és Usti nad Labemet ostromolja háromszáz éven át szüntelenül a török –, az a félmeztelen cseh fiú megmozdult, nyújtózkodott egyet, ál-mában jóízűen csámcsogott egy kicsit, és akkor a leendő kérőm meg a barátja szépen elillantak, mint a kámfor.

Ezt mesélte nekem az én véres orrú hullám, a feltámadottam, a leendő kérőm, és látszott, hogy amíg mesél, addig nincs itt velem Budapesten, az esőverte platánokkal szegélyezett, forgalmas utcán, nincs itt a piros-fehér csíkos nagy ponyva alatt, hanem ismét ott áll a prágai éjszakában, és szerelmesen, bódultan bámulja a holdfényben sütkérező, szép cseh lányt, ott áll a barátjával az állványzat magasán, egy titán vagy egy kecskeszarvú faun orrához lapulva, látam, hogy amíg mesél, a semmibe réved a tekintete, de aztán befejezte, visszatért hozzám ide, ahol a nyári zápor és a nedves aszfalton guruló autógumik olyan hangot adtak, mintha ezernyi szelet szalonnát sütögetnének zsírban.

– Azért meséltem el, hogy megnyugodjon. Hogy elmúljon az ijedtsége – mondta, és annyira hátrabillentette a székét, hogy azt vártam, mindjárt elzuhan vele. – És azért meséltem éppen ezt, mert arra a cseh lányra emlékeztem. Csak maga szebb.

„Hazudsz, álnok kutya – gondoltam, de nem szóltam semmit. – Le akarsz venni a lábamról! Csakhogy én tudom ám, hogy még mindig nem tudom, mit kerestél a lakásomban! És hogy hogyan jutottál be oda.”

Tudta, honnan fúj a szél, mert a székét hintáztatva azt mondta, hogy az a homokos srác, akivel a tetőkön ismerkedett össze, saját maga hívta és nagyította a felvételeit, és attól kezdve, hogy összebarátkoztak a kéményseprők gyilokjáróin, attól kezdve ő is a srác lakásában hívta és nagyította a fényképeit, amikor pedig meghalt a fiú, a következő bérlők nem nyúltak a sötétkamrához, minden úgy maradt, ahogy korábban volt, ő pedig még a meleg sráctól kapott kulcsot a lakáshoz, hogy a sötétkamrát bármikor használhassa, és megtarthatta a kulcsot, mert a többi lakót is jól ismerte, egy darabig még a meleg fiú párja, egy ősz hajú, csendes televíziós díszlettervező lakott a lakásban, de szegény gyorsan eltűnt, nyoma veszett egy kórház mélyén, azután pedig már a két táncosnő érkezett.

– Helyes csajok voltak – mondta vigyorogva, és úgy kilengett a székén, mint valami cirkuszi artista. – A szép táncos lányok! Szerették a fiúkat is. Pontosabban az érett, tehetős férfiakat. De kettesben sem unatkoztak. Kedves, hosszúlábú csajok. – Elkomolyodott, székét hihetetlenül meredek szögben dűtve hátra megtorpant a hintázásban. – Atya ég! Eddig itt mindig csak táncosok meg homokosok laktak! Ugye, maga nem!? Remélem, ön nem táncosnő? Vagy még rosszabb? – Olyan rémült pofát vágott, hogy majdnem felkacagtam. A szeme sarkából gyanakodva, fürkészően nézett, aztán mintha megnyugodott volna – Nem-nem! Nem lehet táncosnő. A táncosnőkben mindig van valami keménység. Valami fejfájósan szigorú. Sosem ilyen szépek. – Folytatta a hintázást, és még hátrébb billentgette a széket. „Képtelenség – gondoltam kajánul –, hogy ki ne terüljön, mint a béka!” Nem dőlt el, csak megbicsaklott, mire gyorsan visszazöttyentette a szék lábát a földre. – Nem mintha bajom lenne velük. Helyes csajok voltak ezek is. Aranyosak. Szerencsére nem a dragonyoskapitány fajtából.

„Próbálkozz csak! – somolyogtam magamban. – Ugrass csak! Lompos, sompolygó ravasz! Közeledünk, közeledünk. Mondd szépen, bökd ki a lényedet!” És akkor mégis az én számon csúszott ki: – Markotányosnő.

– Micsoda? – meregette a szemét döbbenten.

– Nem dragonyoskapitány, hanem markotányosnő.

– Áhá! – örvendezett. – Megtört a jég! Üdvözlöm a fedélzeten! Vagy már eddig is szólt volna valamit? Mindegy! Örülök a találkozásnak és részemről a végtelen szerencse. Legalább kiderült, hogy nem vagyunk némák. És az is, hogy értünk az árnyalatokhoz. Pompás, pompás! Mi több, biztató! – Olyan tirádába kezdett, hogy ismét gyanút fogtam, talán le akarja nyelni, nem akarja visszaadni a kulcsokat. – Bizony, helyes lányok voltak! Jól tetszik mondani, nem markotányosnők. Mindketten a halott srác barátai. Aztán az egyikük

szerződést kapott Haifába, a másik meg hozzáment egy olajszőrnyeteghez. Valami arabushoz. A szőrös pofájú Ali Babához. Vagy inkább a negyven rabló valamelyikéhez. Leginkább a rablóvezérhez.

Kicsit sértetten mondta ezt az én hullám, az én kérőm, és nekem később az a gyanúm támadt, hogy ahhoz a második táncosnőhöz valami köze lehetett.

- Seherezáde kishúga, az utolsó lakó úgy fél éve húzott el a boldog Arabiába. És most, úgy tudom – pillantott rám kérdően –, hogy egy szlovák csajnak van fenntartva a lakás. Pontosabban egy szlovákiai lánynak. Aki itt jár majd iskolába. – Hallgattam, így hát folytatta. – Őszre, leghamarabb is nyár végére gondoltam érkezni. – Hogy nem válaszoltam semmit, a mellére szegte állát, megint megtapogatta a véres inget. – Hát, nem csodálom, hogy megremisztettem!

És akkor kimondta azt, amivel végképp levett a lábamról.

- Bossszorkányosvargajános!

Ezt mondta. Először azt hittem, rosszul hallok. Mert ezt soha mástól még nem hallottam, csak a nagyitól. Addig a pillanatig azt hittem, az ő találmánya. Elnevettem magam, mire csodálkozva pillantott fel, és nekem támadt, hogy most már eleget beszélt ő, most már hadd kérdezhessen, hadd kérdezze meg, ki vagyok, mert nem szeretne belegázolni a lelkembe, és a sikításomból, a nevetéséből meg abból a három szóból, amit eddig kinyögtem, csak az sikerült megállapítania, hogy csodálatosan bűgő, hátborzongatóan fátyolos, egyszóval tökéletes és érzéki a hangom, de nem sikerült egyértelműen megállapítania, hogy felvidéki szlovák vagy szlovákiai magyar vagyok-e, ami egyébként neki tökmindegy, tette hozzá gyorsan, mert csak az a fontos, hogy én én vagyok, és olyan szép vagyok, amilyen, és ezt nem tolakodásból mondja, hanem csak azért, mert ez tény, vak aki nem látja, mert mondhatná a hajamat, a szememet, a nyakamat, a mellemet, és ha már itt tartunk, akkor szívesen belevenné a felsorolásba a fenekemet is, de ahhoz fel kellene állnom és néhányszor meg kellene forduljak, hogy szemügyre vehesse a fenekemet is, de, mint mondta, neki valójában egykutyta, hogy szlovákiai magyar vagyok, vagy az egykori magyar Felvidéken élő szlovák, ami, persze, másfelől nézve igazán nem mindegy, ő aztán tudja, hogy az igazán nem ugyanaz a helyzet, egy szó, mint száz, ha én volnék a lakás új bérlője, akkor bocsánatot kér, eltűnik, mint a kámfor, már le is teszi a lakásom kulcsait az asztalra, és a véres inge felső zsebéből tényleg előhalászta a kulcsokat, és tényleg le is tette őket az asztalra, aztán tanácstalanul széttárta a karját, és azzal folytatta, hogy nagyon-nagyon örül, hogy nem szakítom meg a hagyományt, miszerint itt általában nőnemű egyének lakoznak, mert ő igaz barátja a női nemnek, de ettől a kijelentésétől még jobban zavarba jött, rögtön vissza is vonta, mondván, hogy hülyén hangzik, hibás általánosításhoz vezethet, de én ne hagyjam magam félrevezetni az ő hülyesége által, mert ő valójában szelíd és jó ember, amit mondott, azt csak úgy értette, hogy

valóban szereti a szépet, a jó filmeket meg a jó kaját, a jó könyveket, képeket, a természetet, és persze szeretnie kell a nőket is, mert ő nem meleg, ami, persze, ne értsem félre, nem bűn, hiszen ő ezzel a homokos sráccal meg a vegyes tüzelésű csajokkal is jól kijött, igaz, soha nem próbálták megtéríteni, és harminc éves lesz nemsoká, de ő érzi, hogy soha még olyan szerelmes nem volt, amilyen most lesz, elég csak rámpillantania, és már érzi is, ahogy egyre följebb és följebb szökdecsel a láza, és mi lenne, ha most tényleg körbefordulnék, mert higgyem el, nemcsak a szellemiek, az ész, az értelem, a lelkeség és az érzelmi intelligencia számít, nagyon is fontos a testiség, a nyers, buja hús, a szagok és illatok, és az életre szóló párkapcsolat egyik sarokköve éppen a szexuális harmónia, tehát szeretné szemügyre venni a fenekemet is, hiszen nem élünk már a középkorban, ma már senki sem vesz zsákba macskát, és természetesen én is vegyem őt alaposan szemügyre, hiszen ez nem Tripolisz vagy a böszörmény Pest híres rabszolgapiaca, itt kettőn áll a vásár, és akkor megint beletúrt a nadrágja zsebébe, hogy már teszi is a kulcsaimat az asztalra, mert természetes, hogy mostantól neki nem lehet ide kulcsa, legfeljebb csak akkor, ha jobban megismerem, és én magam adok neki kulcsot, és akkor valahonnan megint előhúzott és az asztalra szórt egy csomó kulcsot, biztos a saját kulcsait, de ezt észre sem vette, mert arról kezdett szónokolni, hogy itt ám vigyáznom kell magamra, sokkal jobban kell óvakodnom a gonosz emberektől, hogy nem szabad bíznom senkiben, és látja is, hogy én nem bízok senkiben, és ebben nekem igazam van, látszik, hogy jó nevelést kaptam, de ebben a bűnös nagyvárosban, itt Szodomában ez kevés, itt még ennél is jobban kell vigyáznom magamra, és mondjak már végre valamit én is, ha csak egy mondatot is, hogy kiderüljön végre, mindent értek-e amit mond, hogy szidhatja-e a magyarokat elnyomó gaz szlovákokat, vagy netán a kutya magyarokat kell szidnia, akik nem akarják megtanulni és használni az állam hivatalos nyelvét, és nem fogják fel, hogy ezzel a saját helyzetüket rontják, és mindegy, hogy mi vagyok, az sem volna baj, ha néma volnék, ha káprázott volna a füle, ő akkor is engem szeretne, talán akkor még inkább szeretne, úgyhogy csak bólintsak, ha elhallgathat végre, és bólintsak rögtön kettőt, ha felvidéki magyar volnék.

És akkor én bólintottam kettőt, aztán felálltam a székről, széttártam a karom, és szép lassan körbefordultam a sarkamon.